

1.WYROK

2.WIMIENIU

2.1.RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 27 kwietnia 2023 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: p.o. staż. Mikołaj Dąbrowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2023 roku

sprawy **E. Z. (Z.)**

oskarżonego o popełnienie dwóch przestępstw: z art. 288 § 1 k.k. w związku z art. 57 a § 1 k.k. i z art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 57 a § 1 k.k.

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 24 marca 2022 roku sygnatura akt II K 920/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. A. kwotę 516,60 złotych brutto tytułem zwrotu nieuiszczonych nawet w części kosztów pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym także od uiszczenia opłaty sądowej za II instancję.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 54/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z 24 marca 2022 roku, sygnatura akt: II K 920/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami**

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	XXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	XXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
XXXXXXXXXX	XX	XX

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obraza prawa procesowego, mająca wpływ na treść wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W apelacji oskarżonego takiego zarzutu wprost nie sformułowano, ale wynika on z treści apelacji własnej oskarżonego. Pomimo tego zarzut ten nie podlegał rozpoznaniu przez Sąd Odwoławczy.</p> <p>Przypomnieć bowiem należy, że w myśl art. 422 § 1 i 2 k.p.k., w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku, strona może złożyć wniosek o</p>			

sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

W razie złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, niedopuszczalne jest wniesienie apelacji od rozstrzygnięcia w zakresie winy, gdyż w razie złożenia wniosku o uzasadnienie na piśmie wyodrębnionej podmiotowo lub przedmiotowo części wyroku (art. 422 § 2 k.p.k.), za niedopuszczalne i niepodlegające rozpoznaniu uznać należy zarzuty apelacji skierowane przeciwko rozstrzygnięciom pozostającym poza zakresem wniosku o uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 13 czerwca 2017 roku V KK 480/16). Zatem określony w oparciu o art. 422 § 2 k.p.k. zakres wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku determinuje późniejszą

możliwość zakresu zaskarżenia wyroku.

Jak wynika z treści wniosku oskarżonego E. Z. z dnia 31 marca 2022 roku (karta 61 akt), wniósł on o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sadu Rejonowego w Szamotułach z dnia 24 marca 2022 roku „co do całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych”.

Natomiast apelacja własna oskarżonego z dnia 8 lipca 2022 roku (karta 88 akt) w pierwszej kolejności kwestionuje ustalenia faktyczne w zakresie grożenia pokrzywdzonym oraz chuligańskiego działania odnośnie obu zarzucanych mu przestępstw, a w konsekwencji kwalifikację prawną zastosowaną do przypisanych mu przestępstw, dopiero w drugiej kolejności kwestionując wysokość orzeczonej kary grzywny i zasadność orzeczenia nawiązki.

W kontekście powyższych rozważań prawnych Sąd Odwoławczy, z uwagi na zakres wniosku o uzasadnienie, ograniczył rozpoznanie niniejszej sprawy jedynie do zarzutu rażącej niewspółmierności kary i środków karnych, o czym mowa będzie w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Wniosek			
zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu II aktu oskarżenia oraz uznanie czynu I za wypadek mniejszej wagi	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezpodstawne podniesienie zarzutu naruszenia prawa procesowego.			
	Błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W apelacji oskarżonego także i takiego zarzutu wprost nie sformułowano, ale wynika on z treści apelacji własnej oskarżonego, w której kwestionuje on swoje sprawstwo w zakresie grożenia pokrzywdzonym i chuligańskiego działania. Pomimo tego zarzut ten nie podlegał rozpoznaniu przez Sąd Odwoławczy.			

Przypomnieć bowiem należy, że w myśl art. 422 § 1 i 2 k.p.k., w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku, strona może złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

W razie złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, niedopuszczalne jest wniesienie apelacji od rozstrzygnięcia w zakresie winy, gdyż w razie złożenia wniosku o uzasadnienie na piśmie wyodrębnionej podmiotowo lub przedmiotowo części wyroku (art. 422 § 2 k.p.k.), za niedopuszczalne i niepodlegające rozpoznaniu uznać należy zarzuty apelacji skierowane przeciwko rozstrzygnięciom pozostającym poza zakresem wniosku o uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 13 czerwca 2017 roku V KK 480/16). Zatem

określony w oparciu o art. 422 § 2 k.p.k. zakres wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku determinuje późniejszą możliwość zakresu zaskarżenia wyroku.

Jak wynika z treści wniosku oskarżonego E. Z. z dnia 31 marca 2022 roku (karta 61 akt), wniósł on o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sadu Rejonowego w Szamotułach z dnia 24 marca 2022 roku „co do całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych”.

Natomiast apelacja własna oskarżonego z dnia 8 lipca 2022 roku (karta 88 akt) w pierwszej kolejności kwestionuje ustalenia faktyczne w zakresie grożenia pokrzywdzonym oraz chuligańskiego działania, a w konsekwencji kwalifikację prawną zastosowaną do przypisanych mu przestępstw, dopiero w drugiej kolejności kwestionując wysokość orzeczonej kary grzywny i zasadność orzeczenia nawiązki.

W kontekście powyższych rozważań prawnych Sąd Odwoławczy, z uwagi na zakres wniosku o uzasadnienie, ograniczył rozpoznanie niniejszej sprawy jedynie do zarzutu rażącej niewspółmierności kary i środków karnych, o czym mowa będzie w

dalszej części niniejszego uzasadnienia.			
Wniosek			
zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu II aktu oskarżenia oraz uznanie czynu I za wypadek mniejszej wagi	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezpodstawne podniesienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.			
3.2.	Rażąca niewspółmierność kary i środków karnych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 24 marca 2022 roku, oskarżony E. Z. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w związku z art. 57 a § 1 k.k., za co wymierzono mu na karę 300 stawek dziennych grzywny, przy			

ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, nadto – na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwoty 1.000 złotych.

Tym samym wyrokiem oskarżony E. Z. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 57 a § 1 k.k., za co wymierzono mu na karę 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, nadto – na podstawie art. 57 a § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego nawiązki w kwocie po 500 złotych na rzecz każdego z pokrzywdzonych.

Orzeczone kary grzywny połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

(wyrok – karty 51 – 52 akt)

Analizując kwestię rażącej niewspółmierności orzeczonych w zaskarżonym wyroku kar i środków karnych w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że w myśl art. 53 § 1 k.k., sąd wymierza karę według swego uznania, w

granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż artykułu sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, zwłaszcza staranie o naprawienie szkody.

Po drugie wskazać należy, że rażąca niewspółmierność kary, o czym mowa w art. 438 pkt. 4 k.p.k., zachodzi jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można przyjąć, iż zachodzi wyraźna dysproporcja pomiędzy karą wymierzoną w zaskarżonym wyroku, a dolegliwością jaką należałoby oskarżonemu

wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania sądowych reguł kształtowania kary. Zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako „rażąco niesprawiedliwa”. Owa niewspółmierność poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie bije w oczy, oślepia swą niesprawiedliwością.

Zatem do uznania zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi meriti konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 k.k., znaczenie dla wymiaru kary. Samo przeciwstawienie

rozstrzygnięciu
orzekającego sądu
dotyczącego kary
wyłącznie odmiennej
(krytycznej) oceny tegoż
zasadności (co do
rodzaju orzeczonej kary,
czy jej wymiaru),
opartej na subiektywnym
przekonaniu – bez
odniesienia jej do
konkretnych okoliczności
niedocenionych, bądź
przecenionych, przy
wymiarze kary, nie czyni
tego rodzaju zarzutu
trafnym. Rodzaj i rozmiar
środków represji karnej
należy bowiem do
sfery swobodnego uznania
sądu, będąc jego oczywistą
prerogatywą. Skarżący
może, formułując zarzut
rażący niewspółmierności
kary, zakwestionować ten
wybór lub wysokość
sankcji karnej, niemniej
jednak będzie to
procesowo skuteczne o
tyle, o ile zdoła
wykazać sądowi meriti
konkretne (określone
powyżej) uchybienia w
tych działaniach, które tę
karę ukształtowały. Sąd
I instancji ma bowiem
ustawowo
zagwarantowaną swobodę
w ferowaniu wyroku,
w tym w kształtowaniu
wymiaru kary. Rolą zaś
sądu odwoławczego w
tym zakresie jest kontrola,
czy granice swobodnego
uznania sędziowskiego,
stanowiącego zasadę
sądowego wymiaru kary,
nie zostały przekroczone
w rozmiarach nie dających
się zaakceptować. Ustawa

traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 k.p.k.), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary.

Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania, a granice tej swobody określa wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. "rażąca niewspółmierność kary".

Przechodząc od powyższych rozważań prawnych do realiów

niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że w myśl art. 288 § 1 k.k., kto cudzą rzecz niszczy, podlega karze pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do lat 5. W świetle tego ustawowego zagrożenia jedyną możliwością wymierzenia kary grzywny było zastosowanie przez Sąd I instancji przepisu art. 37a § 1 k.k., który stanowi, że jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek.

Jak wynika z uzasadnienia, Sąd I instancji uznał, że z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonego i jego ustabilizowany tryb życia wystarczające dla osiągnięcia celów kary będzie wymierzenie oskarżonemu za zniszczenie mienia kary wolnościowej grzywny wraz z obowiązkiem naprawienia szkody

wyrządzonej przestępstwem.

Natomiast przestępstwo z art. 190 § 1 k.k., czyli groźba karalna, podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Ponieważ zaś i ten czyn oskarżonego został zakwalifikowany jako występki o charakterze chuligańskim, dlatego orzeczenie na rzecz pokrzywdzonych nawiązek na podstawie art. 57 a § 2 k.k. było obligatoryjne.

Orzeczone kary grzywny połączono, w myśl przepisów art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k.

Żadną miarą orzeczonych kar jednostkowych, jak i kary łącznej, a także nawiązek nie można uznać za rażąco surowe.

Wskazać też należy, że z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd I instancji zastosował zasady wymiaru kary określone w art. 53 k.k. oraz wskazał jakie okoliczności miał na uwadze wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe i karę łączną grzywny, które Sąd Okręgowy w pełni podziela (karty 67 – 77 akt). Podkreślić przy tym należy, że Sąd I instancji uwzględnił nie tylko okoliczności łagodzące, w tym dotychczasową niekaralność i ustabilizowany tryb życia,

ale przede wszystkim okoliczności obciążające, takie jak umyślne działanie, wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów i stopień zawinienia. A także, z uwagi na prewencję indywidualną, Sąd I instancji miał na uwadze, przy wymiarze kary, aby uświadomiła ona oskarżonemu naganność i bezprawność jego zachowania.

Zatem zarzut apelacji oskarżonego, jak i argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji, nie okazały się słuszne, gdyż orzeczone w zaskarżonym wyroku kary jednostkowe, kara łączna, jak i środek karny, nie są rażąco niewspółmiernie surowe i nie rażą swą niesprawiedliwością.

Podsumowując, zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczone wobec oskarżonego kary zasadnicze – jednostkowe i łączna, jak i środek karny, spełniają założenia, jakie Sąd I instancji miał na uwadze orzekając takie właśnie kary i środek karny. Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko Sądu I instancji, iż kara łączna grzywny i środek karny spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w

<p>zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Sąd Okręgowy nie znalazł zatem podstaw do ingerencji w orzeczone w zaskarżonym wyroku zasadnicze kary jednostkowe oraz karę łączną, jak i środek karny, uznając je za właściwie wyważone i sprawiedliwe.</p> <p>Na marginesie zauważyć jedynie należy, że naprawienie szkody dotyczy przestępstwa zniszczenia mienia i zasadność tego orzeczenia jest oczywista, natomiast orzeczenie nawiązek było obligatoryjne za przypisane przestępstwo groźby karalnej popełnionej w warunkach chuligańskich.</p> <p>Wreszcie subiektywne stwierdzenie oskarżonego, że kara łączna grzywny jest krzywdząca nie stanowi merytorycznego argumentu podważającego to rozstrzygnięcie, zaś w apelacji oskarżonego brak innych racjonalnych argumentów podważających zaskarżony wyrok w zakresie orzeczonych kar i środków karnych.</p>		
Wniosek		
zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu	# zasadny # częściowo zasadny	

II aktu oskarżenia oraz uznanie zarzutu I za wypadek mniejszej wagi	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Stwierdzono niezasadność podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i środków karnych.			
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	XX
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
XX	XX
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

II oraz III

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. A. kwotę 516,60 złotych brutto tytułem zwrotu nieuiszczonych nawet w części kosztów pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Działając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym także od uiszczenia opłaty sądowej za II instancję.

7. PODPIS

/Małgorzata Ziolecka/